

Kana zondag bevestiging ambtsdragers 18-1-2026 Bergkerk

Gemeente van Christus,

In gedachte ben ik weer even terug in een huiskamer,

we zaten aan tafel in een wat verstild gesprek.

Ik hoorde haar zeggen: 'Dan kun je je best wel eens eenzaam voelen',

'Ja, dat zou best wel eens kunnen' antwoordde ik,

'maar zou je het misschien nog een keer willen zeggen',

'en dan met het woordje ik'. Het duurde even ...

'Ik ben best wel eenzaam', zei ze. We ontroerden beiden,

niet eens zozeer vanwege het achterliggende verdriet, dat was er zeker,

maar meer nog omdat het zo waar is, zo is het, zo ben je gekend. Ik ben best wel eenzaam.

Natuurlijk wij zoeken contact, wij koesteren onze vrienden,

wij coachen elkaar, wij werken aan ons netwerk en aan onze relatie,

wij willen verbinden, wij willen maatjes, wij willen een rijk sociaal leven.... maar wij zijn eenzaam.

Ik moet denken aan de theoloog Miskotte,

die het bestaan onmaskert als een ten diepste éénzaam bestaan.

Zijn analyse is, dat uiteindelijk ieder mens met zichzelf alleen is.

Dat is het, wat zich onder de laag beschaving en socialisatie

en ook onder een laag christendom, openbaart:

'onvergelijklijk ben ik in mijne en elk ander in zijne eenzaamheid'.

Miskotte heeft daarmee het nihilisme diep in de ogen gekeken.

Het zit ons bloed en wij hebben ermee te leven.

Uit de leegte van de eenzaamheid komt ook de heidense verering voort

van de eenzame held, de alleenheerser, de autocraat:

hij die trots staat in zijn eenzaamheid en het lot dapper aanvaardt.

Ikke eerst! En waag het niet! Ondertussen vragen autocraten onderling zich af

hoe kan ik zolang mogelijk leven, in megalomane monumenten zal ik eeuwig blijven bestaan.

Op eenzame hoogte.

Tegelijk gaat hier het Bijbelsverhaal spreken,

want tegenover de God van de Edda en de eenzame held, staat de God van de Thora

een verhaal dat de fundamentele eenzaamheid doorbreekt.

Het verhaal van Immanuël, God met ons, doorbreekt de heidense dramatiek.

In de leegheid en de eenzaamheid is God mens geworden,

'Uw eenzaamheid is een waan' zo roept Miskotte boven zichzelf uit.

En daarom het verhaal van een bruiloft op de derde dag.

In het eenzame en uiteindelijk lege bestaan, waar we niet veel meer over kunnen zeggen,

dan dat we allen zullen sterven en dat wij het leven een beetje moeten genieten,

wordt hier het verhaal verteld van een feest van verbinding.

Een feest dat toch doorgaat,

niet doordat wij deze God aanbidden, maar doordat de Eeuwige ons liefheeft.

Over leven, dat de gloed heeft van een bruiloftsfeest,

en dat gekleurd is, met de bloedrode wijn van de liefde.

Het verhaal vertelt dat de wijn van liefde en verbondenheid

er niet zomaar en vanzelfsprekend onuitputtelijk is.

De eenzaamheid van een mens is fundamenteel

en soms diep verborgen onder vele sociale contacten,

het moet worden opengebroken, het moet je worden aangezegd,

je mag het ontdekken, soms even, en telkens weer en telkens nieuw. Want de wijn is zomaar op.

Als we vandaag ambtsdragers bevestigen, is het goed om naar de personages in dit verhaal te kijken
Jezus verricht dit wonderbaarlijke gebeuren niet alleen.

Er worden in het spreekwoordelijke verhaal van de bruiloft te Kana verschillende figuranten
genoemd en op het toneel gezet.

Allereerst Maria, de moeder van Jezus, ze is ongeduldig.

Ze ziet een probleem en Jezus moet dat oplossen. Ze hebben geen wijn!

Mijn uur is nog niet gekomen, luidt het wat onheilspellende antwoord van Jezus
de onbedwingbare roep om een magisch wonder, de snelle oplossing,
het ligt bij de anderen, jij moet mijn probleem oplossen.

En dan de dienaren, in het Grieks 'diakonoi', diakenen.

Zij hebben een zwijgende rol in het verhaal, ze vullen vaten,

ze slepen water aan, het zijn niet meer dan waterdragers.

Bescheiden, soms té bescheiden, maar ze zijn er en ze doen wat moet,
en dan niet zuinigjes, niet het minimum, maar ruimhartig:

zij vullen vaten en dan ook tot aan de rand.

En dan heb je die merkwaardige 'leider van het feest',

de ceremoniemeester, hij weet van niets – zo staat er nadrukkelijk -

maar hij proeft wel van de wijn en hij is enthousiast. Hij is een aanjager.

Al die mensen samen, vormen het geheim. Het geheim van 'aangeraakt worden in je eenzaamheid'
je verborgen loyaliteiten ontdekken van 'leven in verbondenheid op de adem van de Eeuwige',
van water dat de heerlijkste wijn blijkt te zijn

het geheim van het leven ... geschiedt ... ergens ondertussen.

Wij zijn soms ongeduldig en we zullen er zelf wel met alle geweld en met al onze inzet voor zorgen
dat de wijn niet opraakt. Hoe dan ook.

Als we met z'n allen maar enthousiast genoeg zijn, gaat het feest zeker lukken,
maar dan moet wel iedereen meedoen.

En soms zijn wij waterdragers of waterscheppers,

niet precies wetend waarom en waartoe, we doen maar door ...

alle kleine beetjes helpen en vorig jaar deden we het ook zo, waarom ook niet?

En soms, soms is er ook iemand die het waagt om eens te proeven

om even stil te staan en door te vragen, valt er wat te proeven?

Hoe smaakt het leven? Bruist het hier een beetje?

En om dan met verwondering in zijn of haar stem .. het te benoemen:

ja, wat ik nu proef heb ik nog nooit geproefd, wat een heerlijkheid eigenlijk.

Wat een cadeau om te ontvangen.

Het is er allemaal, en de een is niet beter dan de ander,

het is soms knullig en dan is het weer ongelooflijk kostbaar,

wij hebben elkaar daarin zo nodig, daartoe zijn wij

als gemeente van Christus, als kerk, als ecclesia, als mens geroepen.

Jezus zegt tegen de diaken: giet de watervaten vol tot aan de rand...

dat is het enige ...zo zijn we met onze plannen en met ons hebben en houden onderweg

... in de hoop dat het gaat bruisen en fonkelen ... en dat er iemand is die proeft.

En dat is een geheim dat je moet vieren, telkens weer,

het geheim van de binnenkant, aangeraakt in je eenzaamheid

opgediept, aan het licht gebracht, een mens van Pasen, water wordt wijn.

Het water komt eerst, het is de diepte, het is de doop,

het is het leven waarin je kopje onder gaat, ... maar dan is er de wijn, de nieuwe oever,

leven met de smaak van Gods liefde.

Op de achtergrond hoor ik voortdurend de profeet Jesaja

Je zult een schitterde kroon zijn in de hand van de Heer,

een Koninklijke tulband in de hand van je God.

Je bent een sieraad. Je schittert.
Wat is het heerlijk als je dat soms even mag ontvangen.
De gedachte dat jouw leven gekroond is. En dat jij je gekroond mag weten.
Daar sta je dan toch van te kijken, van die onverwachte geste.
Het is ook de kern van goede humor, van gein, van genade
dat je verrast bent door het onverwachte.
Dat is ook Kana zondag, de lach, de vreugde van het bruiloftsfeest.
De lekkerste wijn op het laatst.
Het leven is niet één groot feest. Maar we worden wel door de Eeuwige gevraagd
als zijn partner... zijn geliefde.. in de dans van het leven.
Je zult een schitterde kroon zijn in de hand van de Heer,
een Koninklijke tulband in de hand van je God.
Tot voorbij de horizon van je bestaan.
Amen